

Слугата спрѣ ударитѣ, но още не пристѣпяше да освободи Лазаря отъ клопката. Минаха пакъ нѣколко мига на чакане и мжки. Не бѣше изключено да се подновятъ ударитѣ.

— Освободи го отъ фалагата! — заповѣда учителя на слугата. И той се наведе.

Лазарь се изправи на нозетѣ си. Огънь горѣше подъ стѣпалата му — не! Хиляди игли го бодѣха. Срамъ кжсаше душата му.

— Е. Лазаре, ще тѣпчатъ ли твоитѣ нозе други пѣтъ хлѣбъ, съ който милостивия Господъ ни храни? — запита учителя.

— Не, учителю!

— Деца! — обърна се учителя къмъ всички ученици, — добре ли е направилъ Лазарь?

— Не учителю; — отговориha въ единъ гласъ всички и разтърсиха голѣмия салонъ. Екове се разнесоха на далече.

— Сега освобождавамъ ви. Разотивайте се тихо и мирно. По улицитѣ не се бийте, не се закачайте, поздравявайте смирено, когото срещнете. Така ще пораснете умни и добри и ще ви се радватъ родителитѣ и всички въ града.

Децата си отдѣхнаха и почнаха да слизатъ по стѣлбата. Следъ минута изпълниха двора и потекоха като буенъ потокъ презъ високитѣ порти по улицата. Плѣзнаха въ разни посоки.

Азъ, Лазарь и още нѣколко деца се отправихме къмъ нашия край. Нѣма съмнение, че най-напредъ сподѣлихме впечатления върху Лазаровото наказание. Следъ това безредно зехме да минаваме върху различни теми. Незабелѣзано сме дошли до портата на баба Тѣнка Бейрутлийката. Нѣкакъвъ вой като изподъ земята ненадейно привлѣче нашето внимание. Спрѣхме се и се вслушахме. До ушитѣ ни стигнаха ридания. Явно бѣше — въ кжщата на Бейрутлийката плачеха. Постепенно тѣжнитѣ тонове се усиливаха. Думи на отчаяние се редѣха. Преплитаха се съ хѣлцане и огнени въздишки. Само непоправима беда можеше да предизвика тая страшна буря. На единъ отъ прозорцитѣ къмъ улицата